

Η πρώτη εντολή για τον αγιασμό μας (Μητροπολίτης Νικοπόλεως & Πρεβέζης Μελέτιος (†))

/ [Πεμπτουσία](#)



Πρώτη και κύρια εντολή του Χριστού για τον τρόπο αγιασμού μας, είναι η εντολή να κοινωνούμε το Άγιο Σώμα και το Άχραντο Αίμα Του, «εις άφεσιν αμαρτιών και εις ζωήν την αιώνιον». Γιατί την μεγαλύτερη εγγύηση αναστάσεως στην αιώνια ζωή μας την δίνει το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, που είναι ο αθάνατος Θεός.

Όποιος αυτά τα πράγματα δεν τα προσέχει, και δεν τα φέρνει πολλές φορές στο μυαλό του, για να παίρνει δύναμη και αποφασιστικότητα να πολεμήσει εναντίον της αμαρτίας, μεγάλο λάθος κάνει.



Όταν προσφέρουμε τον άρτο και τον οίνο που θα γίνουν το Σώμα και το Αίμα του

Κυρίου μας Ιησού Χριστού επί της Αγίας Τραπέζης, λέμε: «Τα σα εκ των Σων σοι προσφέρωμεν, κατά πάντα και διά πάντα».

«Κατά πάντα», σημαίνει σύμφωνα με όλες ανεξαιρέτως τις εντολές, τις δικές Σου. Όχι όπως μας αρέσει. Όχι όπως θα θέλαμε. Όχι όπως θα μας έλεγε το μυαλουδάκι μας.

«Και διά πάντα», σημαίνει για όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους. Για κάθε άνθρωπο. Και όλοι οι άνθρωποι πρέπει να έλθουν να μετάσχουν στο άγιο Σώμα και Αίμα του Κυρίου μας, γιατί όλοι κατά το θέλημά Του πρέπει να γίνουν τέκνα Του. Μόνον έτσι θα αξιωθούν της αιωνίου ζωής και θα γνωρίσουν την αγαθότητα και την καλωσύνη Του σε μεγαλύτερο βαθμό απ' ό,τι την γνωρίζουμε τώρα, στην αιώνια Βασιλεία Του.

«Κατά πάντα» όμως, σημαίνει όχι μόνο υποχρέωση για τους ιερείς να κάνουν σωστά την Λειτουργία, αλλά και για τους χριστιανούς να μετέχουν «κατά πάντα» προετοιμασμένοι. Με το κατάλληλο φρόνημα και με την κατάλληλη συμπεριφορά.

Τί λέμε στη Λειτουργία; «Οι τα Χερουβίμ μυστικώς εικονίζοντες, και τη ζωοποιώ Τριάδι τον τρισάγιον ύμνον προσάδοντες». Εμείς, δηλαδή, εικονίζουμε τα Χερουβίμ ψάλλοντας τον ύμνο της Αγίας Τριάδος. Και γι' αυτό ερχόμαστε στην Εκκλησία: Για να δείξουμε ότι είμαστε δούλοι του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, του Τριαδικού Θεού, στο όνομα του οποίου βαπτιστήκαμε.

Τα Χερουβίμ ενώπιον της Αγίας Τριάδος, του Θεού της δόξης, στέκουν με ευλάβεια. Και κατακαλύπτουν τα πρόσωπα, τα πόδια τους και τα χέρια τους από ευλάβεια και σεβασμό. Και προσκυνούν και δοξάζουν.

Έτσι και εμείς πρέπει να στεκόμαστε μέσα στην Εκκλησία.

Κλειστό το στόμα για συζητήσεις μεταξύ μας. Ανοιχτό το στόμα και την καρδιά μόνο προς τον Θεό. Και όχι όπως κάνουμε μερικές φορές, που κλείνουμε το στόμα μας για τον Θεό, για την προσευχή, και το ανοίγουμε μέσα στην Εκκλησία για κουβέντα.

Γιατί τότε, ας το πούμε, μοιάζουμε πια όχι με τα Χερουβίμ και τα Σεραφίμ, αλλά με τους εκπεσόντες αγγέλους. Με δαιμόνια μοιάζουμε. Γιατί καταστρέφουμε το έργο του Θεού, εμποδίζουμε την δοξολογία Του, εμποδίζουμε την προσευχή και εμποδίζουμε την σωτηρία των διπλανών μας.

Να το προσέχουμε. Στην Εκκλησία εν ώρα ακολουθίας, ο κόσμος να χαλάει, ας μην το ανοίγουμε το στόμα μας για να κουβεντιάσουμε.

Πώς κοινωνούμε

Για να κοινωνήσει ο άνθρωπος, πρώτα απ' όλα νηστεύει.

Για την ευεργεσία που θα πάρουμε, δοξάζουμε τον Χριστό και «εν τω σώματι ημών». Είμαστε σώμα και ψυχή, και έχουμε υποχρέωση να Τον δοξάζουμε και με το σώμα μας και με την ψυχή μας.

Καθαρισμένο το σώμα μας από την αμαρτία, έξω από εμπειρία αμαρτιών. Με νηστεία, με προσευχή, με γονυκλισία. Και με καθαρότητα, που μας εξασφαλίζει η ιερά εξομολόγηση. Εκεί παίρνουμε άφεση αμαρτιών και ευλογία και άδεια από τον ιερέα για να κοινωνήσουμε.

Ο Ιερέας είναι δούλος του Θεού, εντολοδόχος του Χριστού, διαχειριστής των αγαθών που έδωσε ο Χριστός στην Εκκλησία. Ζητάμε την ευλογία του, για να κοινωνήσουμε κατά θέλημα Θεού, ευλογημένα, εις ελπίδα ζωής αιωνίου και αναστάσεως. Και προσερχόμαστε με ευλάβεια και δέος.

Δεν βιαζόμαστε να τελειώσουμε και να φύγουμε. Αλλά προσπαθούμε να κοινωνήσουμε όσο το δυνατόν αξίως. Έστω και την τελευταία στιγμή υψώνοντας προς τον Χριστό καρδιά και νου. Ολόκληρο τον εαυτό μας.

Και παίρνοντας την Αληθινή Ζωή μέσα μας, κάνουμε μία υπόσχεση στον Χριστό και Του λέμε:

«Κύριε, αξίωσέ μας, με την δύναμη της Θείας Κοινωνίας να πορευόμαστε στη ζωή μας και να ευαρεστούμε ενώπιόν Σου, τηρώντας το θέλημά Σου, και φροντίζοντας να αυξανόμαστε σε αγάπη, σε πίστη, σε καλωσύνη, σε φόβο Θεού».

Με αυτά τα αισθήματα, όταν ακούσουμε την πρόσκληση και το παράγγελμα του ιερέως, ας προσέλθουμε να κοινωνήσουμε «μετά φόβου Θεού πίστεως και αγάπης». Για να κοινωνήσουμε κατά το θέλημα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Και να γίνει η Θεία Κοινωνία, πηγή χαράς και ειρήνης μέσα μας για όλη τη ζωή μας.

Και κάτι άλλο που φαίνεται μικρό, αλλά δεν είναι, επειδή εντάσσεται στο «κατά πάντα και διά πάντα». Ένας που κοινωνεί, δεν ξεπορτίζει από την Εκκλησία. Αυτό είναι μεγάλη αμαρτία.

Πριν από το «Δι' ευχών», δεν φεύγουμε και δεν σκορπίζουμε τον πλούτο, που παίρνουμε στην Εκκλησία, με την ανυπομονησία μας. Αλλά περιμένουμε με ευλάβεια και με κατάνυξη να τελειώσει η Θεία Λειτουργία και να πάρουμε την

τελευταία ευλογία από τον ιερέα και να πάμε στο σπίτι μας, γεμάτοι ειρήνη και χαρά.

(+Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου, Η χαρά διά του Σταυρού, εκδ. Ι. Μ. Προφήτου Ηλιού, Πρέβεζα 2014, σ.169-172).